

GONIEC KRAKOWSKI 8 Mk.

Redakcja i Administracja: Kraków, ul. Dunajewskiego Nr. 7.
Telefon Nr. 2502. P. K. O. Nr. 140.011.
Biuro miastowe administracji: Karmelicka 16, Telefon Nr. 2086

Prenumerata w Krakowie: miesięcznie z odnośnikiem do domu Mk 210.— Zamiejscowa Mk 240.— Rękopisów Redakcja nie zwraca

Ogłoszenia miejscowe: Wiersz nonparelowy w zwykłych ogłoszeniach Mk 15. — Układ tabelar. Mk 20. — Drobne od wyrazu Mk 5. — Matrymonialne i korespondencyjne prywatna Mk 7. — Nadesłane Mk 35. — Nekrologi Mk 20. — Komunikaty po kronice Mk 45. — Głosy publiczne i dział ekonom. Mk 50. — Na pierwszej stronie Mk 60.
Ogłoszenia zamiejscowe: Ogłoszenia zwykłe Mk 20. — Nadesłane Mk 45. — Komunikaty po kronice Mk 55. — Na pierwszej stronie Mk 75.
Załączniki przyjmuje się wedle umowy. — Wszelkie komunikaty należy nadsyłać **wprost** do Administracji. Komunikatów przesłanych Redakcji uwzględnić się **nie będzie**.

Nr. 172. — Rok IV.

Kraków, wtorek 28 czerwca 1921.

Redaktor naczelny: Józef Rączkowski.

Prowokacje bojówek niemieckich.

Niemcy atakują oddziały francuskie.

Sosnowiec. (Tel. F.) Donoszą z Gliwic: Wczoraj popołudniu stósstruplerzy w znacznej sile zaatakowały oddziały francuskie. Wywiązała się walka, w ciągu której Niemcy zabili jednego Francuza a 6 zranili. Oto są nowe dowody lojalności Niemców. W chwili kiedy ze strony polskiej robi się nadludzkie starania, aby współdziałać z Komisją aliancką w uspokojeniu kraju rozwydrzeni Niemcy w barbarzyński sposób rzucają się na wojska koalicyjne.

Zdradziecki napad pod Gliwicami.

Sosnowiec. (Tel. F.) Donoszą z Gliwic: Dziś rano Niemcy zaatakowali oddziały polskie, stojące pod Gliwioami. Wywiązała się walka i są obustronne straty. Ze strony, przygotowującej

się do wypełnienia podpisanego układu nikt się prowokacji niemieckiej nie spodziewał. Wypadek ten rzuca ciekawe światło na dwulicową politykę niemiecką.

Oddziały niemieckie w pasie neutralnym.

Sosnowiec. (Telef. F.) Donoszą z Szopienic: Wczoraj w nocy przybyła do Markowic w powiecie raciborskim kompania piechoty niemieckiej i mały oddział kawalerii, widocznie aby sprowokować Polaków. Albowiem, jak wiadomo, pas na prawym brzegu Odry w powiecie raciborskim jest zneutralizowany, a więc wojskom niemieckim jak i powstańcom nie wolno go przekraczać. Niemiecka komenda podpisuje układ o wycofaniu się z terenu G. Śląska i zaprzestania walki a wojsko jej idzie naprzód, nie patrząc na układy prowokuje i zaczepia powstańców.

Hoefer przyjmuje warunki komisji alianckiej.

Sosnowiec. (Telef. M.) Donoszą z Szopienic: Dziś popołudniu Komisja Międzysojusznicza zawiadomiła władze powstańcze, że 26 rano gen. Hoefer i podpisał przedłożone mu przez Komisję Aliancką protokoły układu o pacyfikacji Górnego Śląska. Jak wiadomo - ze strony powstańczej układ podpisał jeszcze wczoraj komendant Warwas.

Jak widzimy z powyższej depeszy gen. Hoefer, ulegając nalegającym naciskowi i w obliczu faktu, że z polskiej strony podpisano, zgodził się przyjąć warunki komisji alianckiej. Przyszłość wykaże, czy istotnie zobowiązania przez Niemców w czyn wprowadzone czy też pozostaną tylko... świstkiem papieru.

Ewakuacja Górnego Śląska.

(Telegram własny „Goncu Krakowskiego”).

Bytom. Ostatniej nocy, niemiecki oficer łącznikowy przy gen. Hennickerze przyniósł pismo Komisji międzysojuszniczej, wyrażając zgodę na plan ewakuacji. Pozostają jeszcze pewne wątpliwości co do sposobu kontroli, czy plan ewakuacji jest dokonywany ściśle wedle umowy. Poważne zastrzeżenia budzą również oświadczenia Samoobrony niemieckiej, że zajmą

one cały obwód, na wypadek jeżeli Polacy nie uczynią zadość przyjętym zobowiązaniom. W myśl porozumienia Polacy mają opuścić pierwszą strefę aż do Gliwic i Zabrze do dnia 28 bm., równocześnie Samoobrona niemiecka cofnąć się po obu stronach na południowy-zachód. Następnie Polacy cofną się w dniach 2 i 5 lipca. 5 lipca ma być zakończona ewakuacja z obu stron.

Posel włoski o stosunkach polsko-włoskich.

Warszawa. (Telef. M.) Posel włoski w Warszawie p. Tamassini oświadczył w rozmowie z dziennikarzami, że należy starać się utrwalić tradycyjne węzły łączące Włochy z Polską stwarzając fakty dokonane na terenie politycznym i rozwijając nasze stosunki ekonomiczne, pozostające dotychczas w stanie memoryalnym. Zarówno Polska, jak i Włochy po ziszczeniu się narodowego odrodzenia pragną być przede wszystkim elementem ładu i pokoju i współpracować nad odbudową Europy, tak okrutnie nawiedzanej przez wojnę. W sprawie Górnego

Śląska powiedział Tomassini: Inicjatywa hr. Sforzy była powodowana dwoma celami. Hr. Sforza chciał się przyoznaczyć do sprawiedliwego rozwiązania sprawy górnośląskiej zgodnie z duchem traktatu wersalskiego i wynikami plebiscytu, po drugie zaś znaleźć podstawę do dyskusji, na której można by oprzeć i urzeczywistnić zgodę wielkich mocarstw. Trudności było wiele. Mam wrażenie, że polska opinia publiczna zdaje sobie z tego sprawę i ocenia należyte dobre zamiary hr. Sforzy.

Falszywe złote polskie w Gdańsku.

Gdańsk. Dzienniki gdańskie doniosły już przed kilku tygodniami, że na tamtejszej czar-

nej giełdzie ukazały się złote polskie, które dotychczas nie były puszczone w obieg przez rząd

polski.

„Gazeta Gdańska” donosi obecnie, iż kierownik policji polskiej Mociejewski wpadł na trop oszustów. Maciejewski 23 czerwca pochwycił na gorącym uczynku lekarza-dentystę **Eugeniusza Anlicha i Ernesta Koglna z Gdańska** w chwili, gdy ofiarowywali na sprzedaż 6 milionów złotych polskich. U Anlicha znaleziono do 2500 złotych. Aresztowani oszuści twierdzili, jakoby banknoty zakupili u marynarzy angielskich. Aresztowanych oddano w ręce policji gdańskiej i osadzono w więzieniu. Znaleziono u nich banknoty są prawdziwe, jedynie tylko numery podrobione.

Antypaństwowa działalność endecji.

Warszawa. (Tel. M.) „Kurier Poranny” omawiając enuncjację opozycyjną namodowej demokracji stwierdza słusznie, że twardy obraz naszej wewnętrznej gospodarki odmalowany w tem oświadczeniu opozycyjnem związku ludowo-narodowego będzie niewątpliwie wyzyskany skwapliwie przez wszystkich tych, którym zależy, aby dyskredytować Rzeczpospolitą, a w oczach zagranicy zniszczyć naszą walutę i zachwiać zaufaniem politycznem do Polski nawet najbliższych sojuszników. Gdyby nawet to wszystko, o czem pytamy w enuncjacji endeckiej, miało być prawdą, to należałoby to do tej kategorii prawd, o których medrzec mówi tylko w domu. Drukowanie w prasie takiego aktu oskarżenia zgęszczonego, opartego na frazesach, przesłankach zgryźliwą złośliwością i potępiających w czambuł całą naszą administrację, tak, jakgdyby składała się z samych bandytów i niepoiniem jest z państwowego punktu widzenia czynem co najmniej wątpliwej wartości, przynoszącym szkodę i krzywdę na zewnątrz, a żadnego nie przynoszącym pożytku na wewnątrz.

—oO—

Ministerstwo aprowizacji zlikwidowane będzie w październiku.

Warszawa. (Tel. M.) Kierownik ministerstwa aprowizacji p. Stofiski powiedział w rozmowie z dziennikarzami, że ostatecznej likwidacji ministerstwa dokonać będzie **mótu w październiku bieżącego roku**, skoro tylko uzyskamy ustawową podstawę, wówczas natychmiast rozpocznie się likwidacja Pużappa i urzędu ziemniaczanego. Co się dotyczy urzędu walki z lichwą, który obecnie istnieje na podstawie ustawy z 2 lipca 1920 roku, to nowela do tej ustawy prawdopodobnie wkrótce będzie uchwalona przez komisję prawniczą i wejdzie na plenum sejmu. Nowela ta przewiduje pizalenie uprawnień urzędu walki z lichwą na ministerstwo spraw wewnętrznych i sprawiedliwości. Dopiero po uchwaleniu tej ustawy zostanie ten urząd zlikwidowany.

—oO—

Kandydatura p. Kumanieckiego na ministra spraw wewnętrznych.

Warszawa. (Tel. M.) „Kurier Polski” dowiadyje się jakoby brany był pod uwagę jako kandydat na ministra spraw wewnętrznych p. Kumaniecki profesor prawa administracyjnego na uniwersytecie jagellońskim. P. Kumaniecki jest bezpartyjny wprowadzie ale zbliżony jest co do swoich poglądów do narodowego zjednoczenia ludowego i ma za sobą długoletnią praktykę administracyjną. Informacje te notujemy na odpowiedzialność wspomnianego dziennika.

Repartryacya jeńców.

Warszawa. (PAT). Biuro prasowe ministerstwa spraw zagranicznych komunikuje, że w wyniku dotychczasowych prac komisji międzywójkowej repatriacyjnej w Moskwie, zaawizowano 10 tysięcy podań osób zgłaszających się o powrót do kraju. Z Mińska wysłano 3 transporty z uchodźcami, w liczbie 12 tysięcy osób, ze Smoleńska 3 tysiące osób. Celem rozwiązania bezpośredniego kontaktu z repatriantami i przyspieszenia ich powrotu, pełnomocnik delegacji polskiej w Moskwie objechał gubernię tulską, tambowską, orenburską i penzeńską i zwiedził obóz 5 syberyjskiej dywizji, rozdając wszędzie produkty żywnościowe, odzież i bieliznę. Najgorzej przedstawiały się stosunki w gubernii tambowskiej, w której skupiło się 40 tysięcy uchodźców, przeważnie z kresów wschodnich. 6 tysięcy osób mieszka tam od dłuższego czasu w pociągach, czekając na wyjazd do kraju.

Z giełdy warszawskiej.

Warszawa. (Tel. M.) Tydzień ubiegły stanowił dalszy stan wzrostu walut zagranicznych. Wprawdzie notowano transakcje walutami, jedynie w drugiej połowie tygodnia, dawała się jednak wyczuwać tendencja zwyżkowa i ożywiona. Transakcje ostatnich dni przy znacznym zaofiarowaniu dokonywały się przy kursach niebywale wysokich. Kursy akcji poprawiły się znacznie. Zwłaszcza w pierwszych dniach tygodnia, następnie bowiem na skutek realizacji nastąpiło pewne osłabienie tendencji. Papierami publicznymi obracano niewiele. Nawet listy zastawne Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego nie zawsze były notowane. Większych wahań kursów w tej dziedzinie walorów nie było.

Zadania zecerów lwowskich.

Lwów (PAT). Zecerzy lwowscy zażądali 60% podwyżki płac zasadniczych. Podczas konferencji z właścicielami drukarni zredukowali swe żądania do 30%. Właściciele jednak nie chcieli się i na tę podwyżkę zgodzić, ofiarując 12%, wobec czego na zgromadzeniu ogólnym zecerów uchwalono rozpocząć strajk w poniedziałek rano we wszystkich drukarniach.

Amerykański Związek Robotniczy przeciwko bolszewikom.

Delver (Kolorado). (PAT) Biuro Reutersa. Amerykański związek robotniczy uchwalił olbrzymią większością, w której odrzuca przystąpienie do trzeciej Międzynarodówki i potępia rządy sowieckie.

NADESŁANE.

Okazyja! Bizuterie, przedmioty antyczne, obrazy oryginalne i perskie dywany kupuje i przyjmuje do komisowej sprzedaży

Maksymilian Rübner.
Rynek główny 11. 4084

DENTYSTKA
L. FELDBLUM wróciła
i ordynuje od godziny 9-12 i od 2-6
Zielona 5, ogród. 4543

w Truskawcu ordynuje w sezonie kąpielowym
Dr. J. RUDÖRFER
b. lekarz klinik wiedeńskich — w chorobach wewnętrznych, kobiecych i elektroterapii. 4580

ROZKŁAD JAZDY.

(Czas przyjazdu i odjazdu pociągów w Krakowie) wyszedł z druku. Wszędzie do nabycia. Skład główny: Maryan Hupczyo, biuro inseratów (ogłoszeń) i dzienników, Kraków, Jagiellońska 7. 4470

Reklama dźwignią handlu.

Chwila bieżąca.

Kalendarzyk:

Władysława

Wschód słońca: 4:51.

Zachód słońca: 9:13

Długość dnia: 16:22.

TEATR IM. JULIUSZA SŁOWACKIEGO

Poniedziałek: „Eros i Psyche”.

TEATR „BAGATELA”

Poniedziałek: „Porwanie Sabine”.

TEATR POWSZECHNY

Poniedziałek: „Boccaccio”.

OPERETKA W NOWOŚCIACH

Poniedziałek: „Wróg kobiet”.

Wtorek: „Wróg kobiet”.

Kabaret w „Odrodzeniu” (ul. Sławkowska 30)

Nowy program. Jotw doskonały imitator głosów zwierząt i jego żona we własnym programie choreograficznym oraz występ pierwszorzędnych artystów. Początek o godz. 11 i pół.

— o o o —

Kłeska komunistów w Anglii.

Z Lyonu donoszą: Żywioty komunistyczne w Anglii odniosły porażkę. Angielska partya komunistyczna, pewna swoich wpływów w potężnej i dawnej organizacji Partii Pracy, chcia

Drugi dzień pobytu gości nadbałtyckich w Krakowie.

Kraków, 26 czerwca.

(T) Wczorajszy dzień poświęcili goście zwiedzaniu naszego grodu, który wywarł na nich wrażenie tak przez swą przeszłość historyczną i kulturalną, jakoteż dominującym położeniem.

Około godziny 11 i pół wyruszyli goście w towarzystwie krakowskich kolegów z kawiarni „Esplanade” na zwiedzenie Wawelu. Wycieczkę oprowadzał kustosz Morawski, który objaśniał zabytki w języku rosyjskim, zaś p. Birkenmayer tłumaczył w języku niemieckim. Po katedrze wawelskiej oprowadzał gości radca dr Muczkowski.

Zachwyt uczestników nie miał granic na widok starej katedry wawelskiej, tudzież dziedzina zamkowego. Tutaj, jak sami przyznają, przemówiła do nich dopiero jasno i dobitnie wielka przeszłość historyczna i kulturalna Polski.

Następnie zwiedzili goście pomnik Grunwaldzki, tudzież Rondel, poczem udali się do kościoła N. M. P.

O godzinie 2 popołudniu podjęło gości Koło Literatów w swoich apartamentach obiadem, podczas którego wniesiono szereg toastów.

Prezas Syndykatu p. Beaupre w krótkim a rzeczowym przemówieniu zaznaczył, że wspólne nici więzi państwa nadbałtyckie z Polską oraz wspominał o tem, że wrogowie nasi starają się przedstawić stosunki polskie w jak najniekorzystniejszym świetle. Dziennikarze bałtyccy powróciwszy do domu zarwają niechybnie tę sieć kłamstwa. Red. Beaupre zwrócił się do przedstawicieli Lotwy z specjalną prośbą, wzywając ich, by stali się pośrednikami pomiędzy zamieszkałymi w Łotwie Polakami a rządem łotewskim. Przemówienie swe zakończył okrzykiem na cześć Finlandyi, Lotwy i Estonii.

Następnie przemówił im. delegatów fińskich p. Palola, który serdecznie dziękował obecnym za zgotowane przyjęcie. Z kolei wnieśli toasty reprezentacyi Lotwy p. Lasdinsch i Estonii p. Luiga, którzy zaznaczyli, że trudności językowe nie pozwalają im należycie wyświadczyć swych uczuć dla Polski i jej mieszkańców. Z kolei wniósł generał Munek w języku polskim dwa toasty na cześć polskiej kobiety oraz polskiego żołnierza, które obecni huraganem oklasków przyjęli.

Ostatnie przemówienie wygłosił w języku rosyjskim prof. Talko-Hryncewicz.

Po obiedzie udali się goście autemobilami na Wolę Justowską. Koło godz. 5 przybyli do Towarzystwa Strzeleckiego, gdzie w otoczeniu dworu powitał ich nowoobрани król kurkowy dr Ostrowski w języku niemieckim.

Po zwiedzeniu skarbcza z insygniami królewskimi i wpisaniu się do pamiątkowej księgi królewskiej, oddali goście wedle zwyczaju do tarczy szereg strzałów. W przyjęciu tem wzięli udział reprezentacyi miasta z prez. Federowiczem na czele, generał Stiller i Osiński, por. Lubaczewski, oraz liczne grono dworzan króla kurkowego. — Około godziny 10 wieczorem zebrał się goście w salach klubu artystyczno-literackiego, gdzie się odbył raut.

Na raut przybyli przedstawiciele prezydium miasta z prezydentem Federowiczem i wicepr. Rollem, przedstawiciele wojskowości z gen. O-

Każdy czytelnik „Gońca Krak.” może zostać milionerem.

Bon szczęścia Nr. 21.

Nazwisko i adres: _____

Bon ten należy wyciąć i przechować. Bony od Nr. 1 do 50 uprawniają przesyłającego(cą) do uzyskania jednego losu w premiovem losowaniu 10 milionówek „Gońca Krakowskiego”.

ła się połączyć z nią w jeden związek komunistyczny. Projekt ten został odrzucony olbrzymią większością czterech milionów głosów, oddanych przeciw. Za połączeniem padło tylko 50.000 głosów.

Dookoła plebiscytów austriackich.

Donoszą z Gracu: Sejm styryjski postanowił głosami posłów chrześcijańsko-społecznych unieważnić dawną swą uchwałę o powszechnem głosowaniu za przyłączeniem Austrii do Niemiec, które miało się odbyć 3 lipca b. r. Socjaliści nie brali udziału w głosowaniu, narodowcy niemieccy i chłopcy głosowali przeciw.

sińskim i Szeptyckim, del. Kowalikowski, prof. Łoś, prezes A. Umiejętności dr. Kazimierz Morawski, hr. Zdzisław Tarnowski, p. Feliks Jasieński oraz liczni przedstawiciele prasy, sfer literacko-artystycznych i naukowych naszego miasta. Gościom towarzyszyli p. Cyzarski, przedstawiciel polski w Rydze, delegat wydziału prasowego p. Ciemieński i delegat minist. spraw zagran. referent dla spraw bałtyckich p. Komornicki. Pierwsze przemówienie wygłosił prezes klubu p. Chylewski, witając serdecznie gości. Przedstawiciel Finlandyi p. Palola podziękował w odpowiedzi za przyjęcie i nakreślił w krótkich słowach wspólność losów Polski i Finlandyi. Przedstawiciel Estonii p. Luiga zaznaczył konieczność militarną konwencji państw nadbałtyckich z Polską, w celu wspólnej obrony przed imperyalizmem rosyjskim, przedstawiciel Lotwy p. Lasdinsch w przemówieniu swoim podkreślił, że Łotyszów łączą dawno z Polakami stosunki polityczne, przyczem sięgnął do czasów Stefana Batoryego. Zakończył wzniesieniem okrzyku na cześć Naczelnika Piłsudskiego, który obecni powtórzyli entuzjastycznie.

Raut był urozmaicony szeregiem produkcyi muzykarno-wokalnych pierwszorzędnej wartości artystycznej. W produkcyach tych brali udział pp. Solska-Grosserowa, Knapp, Dziwińska i pp. Frenkel, Zathay, Hof-Cortelli i Skarżyński.

Na dzień dzisiejszy program następujący: Do godz. 12 w południe goście zwiedzać będą Muzeum Narodowe i jeśli czas pozwoli Muzeum Czartoryskich, o godz. 12 podejmei uczestników wycieczki obiadem p. Maryan Dąbrowski w lokalu swej redakcyi. O godz. 1.15 odjazd do szalin wielickich, powrót o godz. 6 wieczorem, o g. 9-tej raut urządzony przez prezyd. miasta i Izbę handlowo-przemysłową.

Z szerokiego świata.

(1.) **ŚLUB Z WŁAMYWACZEM.** Przed paru dniami zdarzył się w Paryżu wypadek, który w wielki kłopot wprowadził sąd miejscowy. Pewna zamożna dama przylapała na gorącym uczynku włamywacza, który chciał obrbować ją z sumy 40.000 franków i bezwzględnie oddała go w ręce policyi. W kilka dni potem jednakże niedoszła ofiara kradzieży włamywacza rozkochała się w złochnicy tak gwałtownie, iż postanowiła połączyć się z nim związkiem małżeńskim na całe życie. Sąd jednakże nie chciał zgodzić się na zastrawienie postępowania przeciwko oskarżonemu, a świeżo upieczonemu małżonkowi odbył się proces, a cała wymowa obrońcy okazała się hezku-teczna. Złodziej skazany został na rok więzienia i pół miliona franków grzywny. Ekscentryczna małżonka włamywacza nie tylko musiała zrezygnować ze słodkich miodowych miesięcy, lecz będzie musiała zapłacić kosztu procesu i wyznaczone więźniowi karę pieniężną.

(1.) **SHERLOK HOLMES W SPÓDNICY.** W ostatnich czasach wślawiła się w Londynie szeregiem świetnych czynów z dziedziny kryminalistyki kobieta-detektyw, licząca zaledwie 17 lat życia. Młodzianka ta istota, należąca do wielkiego instytutu detektywów, trafiła na ślad rozmaitych tajemniczych i trudnych do wysledzenia kradzieży, których wykrycie nie udało się wielu wybitnym detektywom rodzaju męskiego. Metoda używana przez ową energiczną pociąg jest bardzo prosta, zachowana zupełnie w stylu Sherlocka Holmesa. Ponieważ kradzieże zdarzyły się w jednej z wyższych uczelni londyńskich, przebrała się ona za studenta i pod tą maską potrafiła schwycić złodziei, Miss West — także jest miano Sherlocka Holmesa w spódnicy — jest zwyczajnym podlotkiem, którego postać nie posiada żadnych osobliwych rysów charakterystycznych. Najlepszą jej bronią jest właśnie młodość i niewinna minka. — Atutem moim jest to, że nie wyglądam zupełnie na detektywa — tak objaśnia ona tajemnicę swych sukcesów. „Uważam za największy komplement, gdy mi ktoś powie: „nigdy nie byłbym pani wzięła za detektywa“. Praca moja interesuje mnie i pociąga w dużym stopniu, a mam nadzieję, że w przyszłości będę mogła udoskonalić jeszcze moje zdolności“. Panna West udaje się obecnie w męskim przebraniu na prowincję, aby schwycić tam znanego hochsztaplera, który dokonał szeregu poważnych oszustw.

(1.) **GDY KRÓL ANGIELSKI PODRÓŻUJE.** Król Jerzy wyjechał przed niedawnym do irlandzkiego miasta Belfast, aby otworzyć tam parlament irlandzki, o którym Irlandczycy wogóle nie chcą nic wiedzieć. „Daily Herald“ donosi, iż w podróży tej towarzyszyło władcy Anglii ni mniej ni więcej tylko trzy tysiące detektywów, a dla ochrony króla wystawionych zostało do Belfastu nie mniej niż dziesięć tysięcy uzbrojonych ludzi. Tak podróżuje król angielski...

(1.) **GRÓB POKOJEM MIESZKALNYM.** Z Królewca donoszą: Ktoś odwiedzający cmentarz w Królewcu, ujrzał nagle wysoki słup dymu, unoszący się ze starego, dawno już nieużywanego grobowca, który swojego czasu wystąpił dla siebie i dla swojej rodziny pewien proboszcz. Gdy prze-

chodził zbliżył się zaniepokojony, zauważył ze zdumieniem stojący w kącie grobowca duży piec, w środku zaś stół, przy którym trzej jacyś mężczyźni grali w karty. Drobnym ten napotyk fakt dowodzi jak wielką jest w Królewcu nędza mieszkaniowa, skoro ludzie bezdomni urządzają sobie mieszkania w starych, nawpół rozwalonych grobowcach.

(1.) **BIALI I CZARNI W AMERYCE.** Z Waszyngtonu donoszą: W Anteville podpadła zgraja ludzi świątynie murzyńska. Przypuszczają, iż sprawcami tego czynu są osoby, które przed kilku dniami zniszczyły pożarem domy murzyńskie. — Przyczyną tego ma być zamordowanie pewnego 12-letniego „białego“ chłopca przez murzynę.

(1.) **SNIEGI W KARKONOSZACH.** Pisma czeskie donoszą, iż w Karkonoszach spadły niespodzianie duże śniegi. Góry przywdziały zupełnie zimową szatę. W Rudawach spadły również silne opady śnieżne. Na całym obszarze są tak zimne, iż ziemniaki pomarziły.

Pływający Paryż.

(1) Przez paru dniami wyruszył po raz pierwszy z portu w Havrze nowy wspaniały okręt „Paryż“, który zadebiutuje swą karierą podróżą do Nowego Jorku.

Nie można wyobrazić sobie wspanialszego tworu od tego pływającego miasta. Żadna kreacja najbardziej nowoczesnych wyrafinowanych inżynierów nie osiągnęła dotąd takiego stopnia doskonałości i prawdziwego artystyzmu.

Nowy olbrzym o pojemności 36.000 ton, 45.000 koni może pomieścić na pokładzie 3900 osób. Równa się to — jak piszą gazety francuskie — ludności którejkolwiek z podprefektur francuskich.

W pływającym „Paryżu“ znajduje się olbrzymi „hall“, liczne salony obszerniejsze i wyższe od sal pałacowych; dzięki prawdziwie wspaniałej architekturze niema się zupełnie wrażenia, iż człowiek znajduje się na pokładzie okrętu.

Roś się tu od niezwykle skomplikowanych wind, pięknych przestronnych kabin, zaopatrzonych każda w mały salonik i własną łazienkę. Ogólną uwagę zwraca kryty, a tonący cały w blaskach słonecznych, most i olbrzymia sala jadalna z artystycznie malowanymi „panneaux“, dalej „salon fioletowy“, który dowolnie może zmieniać się w salę teatralną i różnokolorow, urocz, mniejsze saloniki, jasne i pełne powietrza. Okręt posiada też własne akwaryum, a ozdobą jego jest ponadto oryginalny zegar ścienny z różowego marmuru, na którym bieg poszczególnych godzin znaczony jest lotem drobnych czarnych i białych motyli.

Wszystzi zastosowano tu w zręczny artystyczny sposób jasne drzewo brzozy, jawor różowego jesionu, wszędzie użyto barwnych, jedwabnych tkanin; całość składa się na prześliczny nowoczesny najwykwintniejszy pałac. Widz opuszcza to „pływające miasto, olśniony wprost wystawą mebli, w której współdziałali wszyscy nowocześni artyści, która może być wzorem wytwornego umeblowania przyszłości.

Na pierwszy występ „pływającego Paryża“ przybyli do Havru członkowie paryskiego Towarzystwa transatlantyckiego. Uroczystość debiutu „Paryża“ obchodzono wielkim bankietem i przedstawieniem, w którym brali udział artyści i artystki Komedyi Francuskiej.

Dewizą okrętu są słowa: „Fluctuat nec mergitur...“ Prasa francuska podnosi z dumą iż okrętowi nadano słuszne miano „Paryża“. W budowie jego i w urządzeniu nie wykroczone żadnym najdrobniejszym bodaj szczegółem przeciwko dobremu smakowi i zmysłowi artystycznemu.

Pasażerowie korzystając tu z najdoskonalszego komfortu, oddychają atmosferą wyrafinowanego zbytku, a spokojnej przytem elegancji, przebywając w tych salonach, mimo że kołysani falami pełnego morza, będą mogli mieć zdziwienie, iż znajdują się jeszcze w Paryżu...

Nowe dzieło Selmy Lagerlöf.

„Zacharyas Topelius“.

(1.) Gdziekolwiek zadzwieczy nazwisko Selmy Lagerlöf, — a dzwieczy ono silnie daleko poza granice szwedzkiej ojczyzny autorki, poprzez całą kulturalną Europę, — wszędzie jawi się błysk motywu bajkowego, migocze barwność awanturzystycznych przygód, fantastycznych losów...

Przedzie się nieć „Sagi“ w ciemną, północną noc. Elfy tańczą wśród mrocznych łąk; wypływa łabędź o różowawych skrzydłach, z odmełów szarej toni... Jest to właściwy Selmie Lagerlöf urok motywów bajkowych; sama poetka tryska z tych opowieści o zatopionych skarbach, o paziach i królewicach, o dzieciach, które zamienione zostały w gnomy i z dzikimi giesiami wyruszają na cudowne podróże. Nagle jakaś dziwna wrzawa zamąca łagodną ciszę bajki... to 12-tu dzikich rycerzy z Ekeby, którym przywodzi Goesta Barling, złożony z urzędu proboszcz, trzymając puhar w lewej dłoni, prawą obejmując ramię najpiękniejszej z kobiet. A potem w ową pieśń bachanadii, w owe jasne, krzykliwe tony, miesza się dźwięk dzwonów, głos pobożnych pieśni: rozbudzeni chłopcy szwedzcy ciągną przez morze z okrzykiem „Jeruzalem“, tak jak ich piewczynie, która tak długo niezaspokojona, wędrowała z kraju do kraju, aby znaleźć wewnętrzny spokój. Wszędzie jednak, czy kraje te nazywały się Sycylią, Egiptem, czy Palestyną, wylądowywała ona zawsze tylko na wybrzeżach bajki...

Bajką też jest i ta nowa opowieść Selmy Lagerlöf, mimo, iż na pierwszy rzut oka, ku zdumieniu czytelnika, ma ona tym razem zimno naukowe pozory. „Zacharyas Topelius“ jest w gruncie rzeczy biografią, nawet biografią pisarza, do której zachęciła go szwedzka Królewska Akademia. Mimo to nie należy spodziewać się tutaj kart uczonych, obładowanych wiedzą, wysoce krytycznych, pozbawionych wszelkiej naiwności; nie, historia życia Zacharyasa Topeliusa, który był sławnym poetą szwedzko-fińskim i w wieku lat 80-ciu umarł przed dwoma dziesiątkami lat, — opowieść ta, pisana krwią serca, tak jak mogą i powinni tylko pisać poeci o poetach, rzucona żywymi, gorącymi barwami, nie ma nic wspólnego z zimną mądrością biografów. Jest to bajka, bajka z życia, tak jak życie samej Selmy Lagerlöf, które z zacięciem szwedzkiego dworku, z klasnoty seminarium nauczycielskiego w Sztokholmie, 30-letnią

Selmę zawiodło na wyżyny sławy europejskiej.

Północnej poetce, kiedy snuje ona swą barwną opowieść, przysłuchujemy się, jak jakieś muś wieszczowi z Dalekiego Wschodu.

Kim jest ów Zacharyas Topelius. To najsilniejsza poetycka indywidualność Finlandyi, pisarz, twórca pieśni i popularny dramaturg. A zatem narodowy wieszcz fiński, którego tam zna każdy, w tej tak bliskiej, a mimo to znajomości naszej tak dalekiej Finlandyi, która w czasie wojny zajmowała nas tyłoma swymi łoskami, a mimo to została dla nas tak odległą, jak jedna z Sag północy. Kraj ten przybliżyła się do nas dzięki Selmie Lagerlöf, i w tem jest może trwała kulturalna zasługa jej nowego dzieła. Finlandya, która dotąd była tylko pojęciem geograficzno-historycznym, — zeszła dość najejśniej, — staje teraz przed naszymi oczyma jako żywy obraz. Widzi się tu zatem Helsingfors, miasto o szwedzkich znamionach, z rosyjską cerkwią w środku, widać się morze, góry, dwory i dworki, a przede wszystkim ludzi północnych, jasnoocich ludzi, otoczonych mgłą jakiejś tajemniczości. Tajemniczość ta pochodzi stąd, że wówczas, w okresie Topeliusa, musieli się oni uznać za podległych Rosyi i nie czuli się związani wewnętrznie z ojczystym krajem, Szwecją, od której oderwała ich nieszczęśliwa wojna. Część młodej, rewolucyjno-narodowej Finlandyi obudziła się po roku 1848, który zahaczał tu także ponad tenty wzgórzami. Topelius, wówczas redaktor dziennika i nauczyciel w Helsingforsie, jako pisarz mało jeszcze znany, był dla młodzieży niedość radykalnym, niedość wrogo dla Rosyi usposobionym.

Topelius, kiedy swym silnym głosem wzywał do umiarkowania, mienawści ku gwałcieliom rosyjskim — którzy zresztą, wedle faktów tej książki, pozostawiali opanowanej Finlandyi względnie samodzielną — Topelius nie obawiał się Sybiru. Drżał on, by nie wybuchła wojna domowa, drżał o swoją ojczyznę, którą bardziej jeszcze niż swoje własne życie chciał zmienić w ogród róż. Nie od razu poszła w jego ślady młodzież. Jak stopniowo jednak ją opanował, jaką był on jednakowo w Szwecji jak Finlandyi jasną, ukochaną postacią, dobrym pałtrachą, który dni swoje dzielił pomiędzy budowę kraju rodzinnego, łowienie ryb i służbę muzom, to wszystkim okazuje się w barwnych rozdziałach tej biografii, którą czyta się jak prawdziwy romans.

„Zacharyas Topelius“, tak rozpoczyna Selma

Lagerlöf jego charakterystykę, jak szeroką i długą kronikę rodzinną był wnukiem Krzysztofa Topeliusa, ubogiego młodzieńca z Uleaborg, który uprowadzony przez kozaków nie potrafił zapomnieć jednak o swej ojczyźnie. Uciekł on i znalazł się nagle w Sztokholmie, przy wielkim moście, na którym kilka kobiet prało płótna. Jedna z nich zauważywszy przybysza zapytała go w fińskim języku: „Skąd przybywasz?“ — „Z Uleaborgu“ — odpowiedział młodzieniec. — „Jesteś zatem moim synem, Krzysztofie“ — odpowiedziała kobieta. Nie powiedziała nic nadto, a ta scena niemego porozumienia się swym baładowym tonem należy do najpiękniejszych, jakie napisała Selma Lagerlöf. Przepiękną balladowo jest także historia całego rodu Topeliusów, aż do ostatniej jego łabrośli, poety. Cała kronika zdrowych, wieśniaczych typów, o rycerskich postaciach, wśród nich i mieszczanie.

W pańskim dworze Kudelnäs urodził się Zacharyas Topelius, przyszły poeta Finlandyi, mniej więcej w okresie Kongresu Wiedeńskiego; rośł on w dostatnim domu, w szczęśliwym dzieciństwie, aż do chwili, w której zachorzał śmiertelnie jego ojciec. Jedyną pociechą dla umierającego ojca była nadzieja, iż marzenie jego życia, wielkość ojczyzny fińskiej ucieleśni się w jego wysoce z natury utalentowanym synie. I nadzieja ta spełniła się: Zacharyas Topelius poszedł drogą twórczą, przeżył i przecierpiał bogaty los twórcy. Samotne dziecko, obcujące tylko z przyrodą i z książkami, wyśmiewane i zapoznane przez swych kolegów, o bujnej wyobraźni, która kusila go nieraz do kłamstwa... Dzieciństwo to odmalowuje Selma Lagerlöf tak, jak tylko poeta z własnych wspomnień o latach, z których wypływa całe późniejsze bogactwo, może odmalować życie poetyckiego dziecka. Dobroczyńną wróżką strzegła następnie jego żywota. Był nauczycielem i dziennikarzem, pozostając przytem szczerym poetą, który rodakom swoim dał narodową historię. Życie jego uwiecznione było miłością i sławą — prawdziwy ogród różany: była to bajka... Wszędzie, gdzie opowieść ta opuszcza szczegóły biograficzne, które zwiększają się tylko pod koniec, porusza motywy bajkowe, bogate, buńczuczne zdarzenia z przeszłości Szwecyi i Finlandyi w stylu Goety Barling, wszędzie odnajduje się całe bogactwo wyobraźni Selmy Lagerlöf, która zaczerpnawszy z świeżego źródła wspomnień młodości stworzyła tu nową prześliczną bajkę — nie-bajkę.

